

2

2024/25

K
A
R
R
I
S

REDAKCIA

OBSAH

Karis - the school magazine
časopis Bilingválneho gymnázia
Milana Hodžu v Sučanoch

Ročník pätnásty, číslo druhé
(december/január/február)
náklad 200 kusov

Šéfredaktorka:

Sára Fukasová

Zodpovedný pedagóg:

Mgr. Dušan Kolcún, PhD.

Zástupkyňa šéfredaktorky:

Vanesa Šuleková

Grafika:

Michaela Kretová, Alžbeta
Hlaváčková, Patrícia Baltazárovič,
Paulína Ščecinová, Zuzana Hadzi-
mová

Korektúra:

Mgr. Dušan Kolcún, PhD.,

Mgr. Jana Fukasová

Social media:

Michaela Mária Gregorová, Karolína
Čurná

Ilustrácie:

Júlia Várošová

Prispievatelia v tomto čísle:

Zuzana Brosinger, Simon Cerovský,
Kristína Ďundová, Anna Hamšíková,
Daniel Harvilčák, Karol Horníček,
Martin Huňora, Alžbeta Jambrichová,
Branislav Juhás, Dušan Kolcún,
Martin Koval, Tomáš Kozár, Marek
Kubány, Matej Lipovský, Jakub
Lutišan, Samuel Mičko, Brendan Ste-
phen Oswald, Daniela Pavlásková,
Karin Podobová, Sára Rusinková,
Emily Scott, Katarína Stankovianska,
Simona Tekelová, Sára Vavříková

Editoriál	3
Imatrikulácie - 2 POVs	4
Trip - Francúzsko	8
Omrvky zo života pani buetárky	10
Teaching blind	12
Ešte som nebol v Karise	14
Tipy na cestovanie	17
Iceskating	20
Nový telocvikár v ringu	23
Denník učiteľky	26
Vylej srdce, zapál oheň	28
Analog collection	29
Top 5 jedál	34
Recommendations	36
Playlist	39
Wise words from the En- glish department	40
Talenty študentov	44
ŠULFUK	46
Orol sučianky	51
Tajnička	54
100 gbasákov	55

@magazine.karis

karis.bgmh@gmail.com

Tlač: Alfa print, s.r.o. Martin

EDITORIÁL

týždňa Hlavou mi prebehla hŕstka myšlienok... Čo to robím? Ved' málo voľného času je tá posledná vec, ktorá by ma mala trápiť!..Na klavíri hrám rada a ešte radšej na ňom hrám so Sárkou, tak čo to robím?! Hned' som chytila mobil do ruky a napísala jej, že so mnou môže rátať.

A túto myšlienku chcem posunúť aj vám. Vždy sa ráta, keď máte takého kamaráta, ktorý vám v prípade nesprávneho odbočenia

Čusko!

Dnes by som vám chcela vyrozvať jeden príbeh. Bola sobota, pár týždňov dozadu. Akurát som z rúry vyberala teplý koláč, keď mi prišla notifikácia na správu od Sárky. Písala, že zhruba o mesiac bude jej učiteľka klavíra organizovať koncert, kde môže ktokoľvek prispieť svojou účasťou, či vystúpením. „Tak čo? Pôjdeš? Môžeme spolu zahrať nejakú štvorručku!“ písala v správe Sárka. Bola som unavená a v tom momente som chcela iba pokoj, a tak som jej odpísala, že neviem, že nemám veľa času, hoci som vedela, že neunavená verzia mňa by na túto otázku bez rozmýšľania odpovedala kladne. Cítila som sa za to trochu zle, ale v duchu som si moje rozhodnutie ospravedlňovala tým, že mám teraz jednoducho veľa vecí v škole, aj mimo nej a kopu ďalších vecí na starosti...ved' nemusím hrať všade. Sárku moja odpoveď veľmi nepotešila, ale nemala veľmi na výber. Presne o týždeň na to - tiež v sobotu - som opäť otvárala rúru a v momente som si spomenula na správu od Sárky spred

strhne volant správnym smerom. Niekedy zabúdame na to, že keď už vážne budeme starí (tak cca o storočie a pol), čas síce mať budeme, ale sily už nie. Tak žime. Neľutujeme sa a žime. Nájdite si v živote človeka ako je Sárka, ktorý vás bude viesť k ďalším a ďalším zážitkom, ktorý sa vykašle na vlastné pohodlie a v núdzi vás doučí chémii, či ktorý vás (metaforicky aj fyzicky) prefacká, keď vás prefackať treba.

Takže ak vám raz v sobotu napíše kamarát, že sa máte zbalit' na týždenný roadtrip, vezmite batoh, nahádzte doň veci, chyťte si klobúky a vyrazte Ved' OH-áčku z matiky môžete napísať aj v aute na kolenách.

Aj toto vydanie Karisu je taká papierová forma Sárky - môžete v ňom nájsť články, ktoré vás natočia správnym smerom, nakopnú naprieč novým dobrodružstvám, alebo vám len milo pripomenú ako byť vd'ačný za všetko, čo vám bolo dopriate. Stačí sa len pustiť do čítania!

S pozdravom,

Sára Fukasová

IMATRIKULÁCIE

YEAR 1 VS YEAR 3

Druhý týždeň školy som si spokojne vykračoval do školy, keď som si všimol vycapený hárok na dverách šatne s rozdelením úloh na imatrikulácie. V tom momente sa vo mne rozprúdila hlboká dilema, akou cestou sa vydať. Spievať neviem, koordinovane sa hýbať do hudby tiež asi nebude moja parketa. Tak som spolu s mojím novonájdеным druhom Mišom Zaičekom (na ulici známy aj ako Yajo) mal poslednú a jediné možnosť – ísť hrať na divadelné dosky. Po tomto náročnom rozhodovaní nasledoval casting a ja som dostal jednu z hlavných rolí v dejstve Jaka a Shani. A tak začal náš imatrikulačný kolotoč.

Potešil som sa rôznorodosti a zaujímavosti aktivít, ktoré nás čakali. Topky boli napríklad "twister" (kde som bol v ťažkom ohrození života, teda odohral sa tu aj TWISTER INCIDENT), pukanie balónov, karaoke, ale aj nezabudnuteľný gossip. Tretiaci nás porozhadzovali do náhodných tímov. Zo začiatku sme nemali pravého tímového ducha, ale vždy sa nám po chvíli podarilo v nás nájsť pravých gbasákov. Dopomohli ku tomu aj naši šarmantní sprevádzajúci školským labyrintom – Ondrej a Hugo, v ktorých prítomnosti som sa čírou náhodou vždy poobede ocitol. Škoda bola, že nie všetci prišli a zapojili sa. Pre nich to ale nebol taktický krok, lebo prišli o priepustky na obed, ktoré boli dávané vyvoleným teda víťazom.

Neskôr prišlo ale aj na bolestivejšiu časť. Návčky. Spolu s gentlemanom Zliechovským sme si rutinne večer ponášali budíky a o 5:50 po krátkom haštení vykročili rezkým krokom na vlak. Keďže som skončil s profesionálne najsvedomitejším duom tretiaakov, tak sme sa na udržanie morálky a pozitívneho naladenia schádzali trikrát do týždňa na nultú v 3.17-stke. Zo začiatku sme všetci spolu jednohlasne nadávali ako aj na ranné vstávanie, tak aj na scenár.

Práve ten bol od začiatku zdrojom srandy a postupne sme sa dozvedeli, čo vlastne hráme. Ako sa sypal piesok v presýpacích hodinách, tak som si zvykol a celý tento kolotoč sa stal mojou rutinou. Vstať o pol šiestej, chvíľu počúvať Miša, na hodku byť Luigi a doplaziť sa na hodinu. Na návčky ale aj tak spomínam iba v dobrom. Všetci sme sa snažili byť nápomocní jeden druhému a ku koncu bolo naozaj vidieť ducha GBASu. Na konci príprav sme už boli naozaj zohratý tím. Klobúk dole pred Jakom a Shani, ktorí svojou snahou spravili naše dejstvo naozaj najlepším.

YEAR 1

Dva mesiace strávené vstávaním na nultú ubehli ako voda a ja som sa zrazu v jedno novembrové ráno ocitol v Strojári, kde bola celá akcia naplánovaná. Všetci sme chvíľu po budove bezcieľne pobehovali, dokým sme nenašli svoje útočisko na nasledujúcich pár hodín.

Po poslednej krátkej generálke prišlo uvítanie obecnstva Krylovou pesničkou "Bratříčku, zavírej vrátka" v podaní Gregora Jurčáka a príhovor školského parlamentu. Nasledovala náš show time. Za oponou vládla príjemná atmosféra so štipkou stresu. Spoločne sme si všetci vymenili podporné pohľady a vzájomne sa vyhecovali. Na javisko vybehli prví spolužiaci. Keď prišiel rad na naše dejstvo, myslel som si, že budem trochu v rozpakoch, ale

hneď ako som vyšiel na dosky s červenými líčkami a úsmevom od ucha k uchu, všetko išlo ako po masle. Odohral som a čo bolo podstatnejšie, užil si svoj čas na javisku. V zákulisí sme si po vystúpení gratulačne popodávali ruky a bolo cítiť jemné odľahčenie, ktoré opadlo zo vzduchu. Vyšlo to. Opustil som budovu a zazrel odchádzajúcich alebo vyčkávajúcich kamošov z obecnstva. Stihol som s nimi prehodiť pár slov ohľadom vystúpenia. Reakcia bola väčšinou veľmi povzbudzujúca: "Bolo to po pištoli" alebo "Fest sa mi to páčilo." So spokojným výrazom som vošiel späť dnu, pohádzal veci do tašky (samozrejme, stratil slúchadlá) a odišiel preč.

Kooperácia medzi krstnými a nami freshmanmi bola super. Nevytvárali sa medzi nami žiadne hlbšie problémy a spoločne sme sa snažili byť nápomocní. Som rád, že ma zapojili do gbasáckej partie a mal som možnosť vďaka nim spoznať veľa ľudí. Keby bola možnosť znovu byť súčasťou podobnej akcie, určite by som bol za. Aj napriek narušeniu už predtým narušeného spánkového režimu bol finálny výsledok určite worth it. Nie často sa človeku naskytne možnosť len tak hrať Luigiho zo Supermária, ktorý behá po škole so svojimi polo vyšinitými kamarátmi. Som ale naozaj rád, že imatrikulácie na GBASe nie sú iba o zabíjaní jedného dňa obhadzovaním sa farbou alebo múkou a vajcami. Tu na našej škole je to niečo viac a rozhodne to vo mne utužilo pocit, že som sa rok dozadu rozhodol správne...

PS: (Jediná ozaj vyšinitá postava bol Luigi.)

Martin Kovaľ, I.A

YEAR 3

Školský rok sme začali dosť zhurta. Už druhý septembrový týždeň nás čakali rôzne aktivity, ktoré sme pod vedením Huga pripravovali pre prvákov na lepšie spoznanie sa so školou, nami tretiakmi aj medzi nimi samými. Zo začiatku to bolo trochu rough, keďže sa ešte veľmi nepoznali. Ja som si mohol vyskúšať ako chystanie aktivity, tak aj chodenie so skupinkou po rôznych aktivitách. Napriek tomu, že sme s prvákmi strávili dokopy iba necelé dve hodiny, sme ich dokázali lepšie spoznať a zistiť, čo sú vlastne zač.

Neskôr sme prvákov vyplašili veľkým plagátom na dverách ich šatne, kde sa mali zapísať na prípravu imatrikulácií. Vyberali si medzi divadlom, tancom, spevom či kapelou. Prekvapilo nás, že aj veľa chalanov sa nebálo ukázať svoje mohutné chlapecké hlasiská a prihlásiť sa na spev.

Pre mňa toto obdobie bolo dosť chaotické. Prešiel som od nacvičovania jedného dejstva po vedenie celého divadla, až po samotnú réžiu imatrikulácií ako takých. Zo začiatku som si nebol istý, či to vôbec dám, no dal som do toho všetko, aby bol výsledok čo najlepší.

Ďalšie týždne nasledovali už väčšie šoky a to pre decká z divadla. Museli si totiž prejsť konkurzom, ktorý pozostával z moderného prevedenia klasických detských rozprávok ako Červená Čiapočka či Tri prasiatka.

Po pridelení rolí nasledovali už naše obľúbené nulté hodiny, ktoré boli fakt

masaker aj pre nás tretiakov. Avšak, všetci tam usilovne makali a dreli od nevidím do nevidím, aby finálny výsledok naozaj stál za to. Najprv sme boli dosť skeptickí, keďže nič nebolo zahraté, zaspievané či zatancované tak, aby sme to mohli ukázať kritickým hlavám našich gbasákov a čas sa nám rýchlo krátil. Blížil sa november. Našťastie všetci sa snažili a boli ochotní (viac-menej nemali na výber) chodiť na nulté aj tri či dokonca štyrikrát do týždňa. Popri všetkom plánovaní, nácvikoch, testoch tu už bol november a teda čas ukázať finálny produkt. Atmosféra v zákulisí bola fakt pestrá. Vo vzduchu bolo cítiť aj nervozitu, ale aj radosť a dobrú energiu. Všetci poctivo skúšali, obliekali sa, maľovali sa a mentálne pripravovali na to, čo ešte len príde.

Odbilo desať hodín a začali sa príhovory a program nachystaný ku Dňu študentstva. No a potom prišiel čas na náš program. Vybehlo na pódium prvé dejstvo nasledované ďalšími dejstvami, hudbou, spevom, tancom a vystúpeniami prváčkových kapiel. Po záverečnom príhovore nasledoval čas sa vyblázniť a zatancovať si tanec s choreografiou od Kajky na pesničku Gagnam style. Nakoniec šťastní z nášho výkonu sme sa vyo-
bjímali, poupratovali sálu a plní elánu išli oslavovať nad tanierom fajného teplého jedla.

Jakub Lutišan, III.B

AKO STIHNÚŤ FRANCÚZSKO ZA 7200 MINÚT

Bonjour! Merci beaucoup, enchanté, Au revoir! A s takouto slovnou zásobou sme sa vybrali na poznávačku mesta lásky, svetla a holubov. Naša cesta začala v Sučanoch a pokračovala cez Rakúsko, Nemecko a po 20 hodinách skončila v zamilovanom Paríži.

Pohodlný autobus sme vyskúšali za metro, ktoré nás odviezlo priamo ku známej Eiffelovej veži.

Tento plán nám ale skrížilo nepredvídateľné počasie a Eiffelovka bola dočasne uzavretá. Nás však neodradila ani snehová búrka, a pán sprievodca nám vymyslel náhradný program – nakupovanie na slávnej ulici Champs-Élysées.

Neskôr sme sa v

Invalidovni dozvedeli mnoho zaujímavých faktov o francúzskych dejinách. A zamierili sme opäť do srdca Paríža - na Eiffelovu vežu, kde nás čakal dvojhodinový rad, ktorý vyskúšal našu trpezlivosť a odhodlanie vidieť Paríž z vtáčej perspektívy. Už už, keď sme si mysleli že sa otočíme na päte, lebo nás tlačil čas, podarilo sa nám stihnúť všetko.

V polovici našej exkurzie sme navštívili známe opátstvo Mont-Saint-Michel a neďaleké mestečko Saint-Malo, ktoré nás očarilo svojimi majestátnymi výhľadmi. Neskôr sme si, ako každý deň, s našimi jazykovými znalosťami objednali chutnú večeru.

Štvrtý deň sme sa prechádzali po nádherných plážach Normandie. Objavovali sme krásne kúty Francúzska, ako napríklad Pointe du Hoc, Omaha beach, kde sa vylodili spojenci Francúzska a v závere dňa sme boli uchvátení dychberúcimi výhľadmi a západom slnka na útesoch Étretat.

Spokojní a unavení, no plní entuziazmu sme zaspali už v autobuse na ceste na hotel.

A je to tu, posledný deň pred nami. Hneď zrána sme boli plní emócií a očakávaní. Sprevádzala nás únava, radosť, ale i úľava na ceste späť. Vítal nás upršaný Paríž a predstavil nám jeho novozrekonštruovanú katedrálu - Notre Dame. Samozrejme sme navštívili aj ďalšiu svetoznámu reáliu - Musée du Louvre, ktoré bolo nezabudnuteľné, no naše tempo pripomínalo skôr šprinty na telesnej ako prehliadku najznámejšieho múzea na svete.

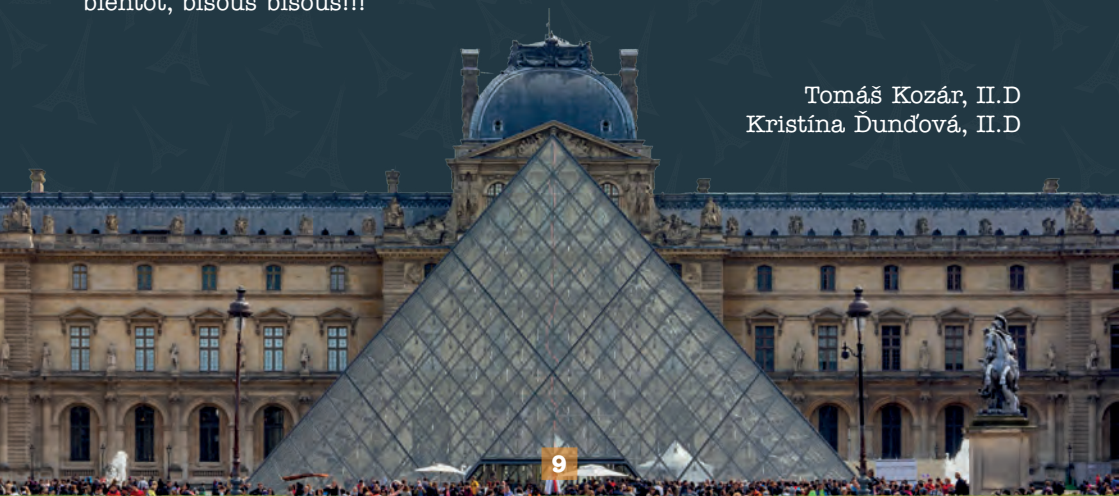
Francúzsko je taktiež známe svojou bohatou históriou výroby parfumov

a my sme si ju nemohli nechať ujsť, preto ďalšie múzeum, ktoré sme navštívili, bolo práve múzeum parfumov. Odtiaľ sme mali možnosť si odnieť kúsok francúzskej kultúry domov na Slovensko. Našu exkurziu sme ukončili prehliadkou kostola Sacre-Coeur a prekvapením v podobe nočnej svetielkujúcej Eiffelovky, ktorú nám naplánoval náš pán sprievodca.

Bezpečne sme teda ukončili túto namáhavú, ale neuveriteľne zábavnú a náučnú exkurziu, na ktorú už teraz s úsmevom na tvári spomíname. Naučili sme sa nové slová, spoznali kúsok francúzskej kultúry a ľudí žijúcich tam. Videli sme svetovo uznávané

pamiatky a miesta, ktoré by mal určite každý aspoň raz v živote vidieť na vlastné oči. Vo večerných hodinách sme prišli domov. Unavení, ale spokojní. A bientôt, bisous bisous!!!

Tomáš Kozár, II.D
Kristína Dundová, II.D

OMRVINKY

zo života pani bufetárky

Naša pani bufetárka, Janka Lysíková, na GBASe predstavuje osobu, bez ktorej by sme sa pravdepodobne nezaobišli ani pár dní. Preto sme ju vyspovedali zaujímavými otázkami, aby sme ju spoločne prostredníctvom pikošiek lepšie spoznali a zároveň si tým pripomenuli jej dôležitosť na našej škole. Tak smelo do čítania!

Janka Lysíková - PANI BUFETÁRKA

Na GBAS sa dostala vďaka svojej dcére, ktorá bufet vlastní. Pani Lysíková ju ako jej rodinný príslušník popri dôchodku zastupuje a vypomáha.

Bola žiačkou Základnej školy, ktorá kedysi stála na pôde terajšieho GBASu. V miestnosti č. 01.14, ktorú dnes poznáme ako bufet, v tom čase bola mliečna kuchyňa, do ktorej si každé ráno prišli všetci žiaci po teplé, čerstvo uvarené mlieko.

„Práca medzi mladými ma baví a naplňa. Nemyslím tak na trápenia a starosti a zároveň si opakujem starú dobrú násobilku.“

Do bufetu denne dodáva 25 pizza rožkov a každý deň všetky z nich aj predá. Bez výnimky.

Keby bola teraz pani bufetárka študentka, jej najčastejšie kupované maškrtky z bufetu by boli Študentská pečať a Merci.

Keď bola ešte žiačka, jej najviac neoblíbený predmet v škole bol dejepis.

Keby mohla učiť hocijaký školský predmet, vybrala by si biológiu.

Keby mohla zájsť s nejakou celebritou na obed, vybrala by si sučianskeho starostu – Martina Rybára.

Spieva v súbore Sučianka a obľubuje ľudové piesne.

Zo všetkých krajín by najviac chcela navštíviť Írsko.

Je vzornou ukážkou ranného vtáčaťa.

Doma chová kačky, sliepky, aj psíka.

Jej obľúbené jedlo je rezeň so šalátom.

Spracovala Sára Fukasová, III.B

What's It Like Teaching

DEAF

To set the record straight, I'm not blind. In medical terms, I have one eye with around 10 per cent functionality. In everyday terms, this means I can function reasonably well in favorable light and contrast conditions, for example I can notice that there is a person standing in front of me, navigate familiar spaces, see a street crossing, tell whether a door is open or closed, or read very large fonts. In absolutely perfect conditions (good light, no traffic), I can ride a bike since all you need here is to tell the difference between the road and the grass. But the anxiety and stress of doing this outweigh any enjoyment, so I no longer cycle.

Now for the limitations. I can't read, watch movies, or use a phone or a computer without a screen reader. Since I lack peripheral vision, I have problems navigating crowded areas where people can suddenly cross perpendicularly in front of me. Since I suffer from night blindness, I can't see in dim light and when it's dark, I can only see the lamps as points of light, but not the surfaces these lamps are supposed to illuminate. I sometimes feel like a reverse vampire, trying to get home before sundown, so I wouldn't have to use the white cane and go slow. So if you want to torment me, invite me to an unfamiliar, crowded, dimly lit café late in the evening, preferably in a town I don't know.

So what does this mean for my teaching? I won't write notes on the board. I won't read anything that you write by hand. I won't check whether you filled out that worksheet or whether you are copying your answers on that reading test from the person next to you. I won't know whether

you work on another subject in my lesson. I won't comment on your dress, hairstyle, or whether you are sitting in your place or have moved half across the room. Whether those are benefits or drawbacks, I leave up to you.

But the one definite drawback for me is that I won't know who you are. Not because I don't care, not because I have problems remembering names, not because I have problems matching names to what I know about those names, but because I can't match the people in front of me with the names I know. When I recognize people, I do this because I expect certain people in certain places at certain times, I can select from certain "pools" of people in certain situations, for example I don't expect to meet a lot of students in my office, or I recognize the voice. But all this works only with a limited number of inputs and I can't do this for several hundred people, students and many new colleagues alike.

If there's a silver lining here, this gives me a bit more objectivity. I can't have favorite students, just as I can't have students whom I dislike. I won't have students pigeonholed into "good" and "bad", "lazy" and "hardworking", "conscientious" and "irresponsible". I won't drag what I might know about you into my feedback or assessment. I won't have high or low expectations based on your previous work, so each time you hand in an assignment, you start with a clean slate.

I don't know whether this makes up for the fact that I won't greet you by name when we meet in the morning, that we can't be on first name terms to create a more relaxed atmosphere in class, or that it must feel weird having to introduce yourself to me every time you want something done. But what I really would like you to do is not to take this personally, as a sign of indifference or apathy. We all play the cards we've been given, and I'm trying my best.

And who knows, maybe in a few years, once I get used to what is still a new condition for me, I will figure out a workaround and one day surprise an entire class by flawlessly matching voices with their owners.

Dušan Kolcún

MATEJ „LIPO“ LIPOVSKÝ A.K.A. ACADEMIC PRODIGY

Náš školský časopis by bol bez rubriky „Ešte som nebol v Karise“ zhruba taký záživný, ako párty bez AKM, či cestoviny bez syra - bez nej to jednoducho nie je ono. Tentokrát na otázky odpovedal piatak Matej Lipovský, ktorý nechýba na žiadnej gbasáckej akcii a ktorého dodnes straší matematika aj v snoch, aj v realite. Tak sa pohodlne usad'te, vypnite mobilné telefóny a pustite sa do čítania!

Pri prvej otázke zalistujme pár rokov dozadu, keď si si podával prihlášky na strednú. Ako si sa dozvedel o Gbase a čo bolo rozhodujúcim faktorom naň nastúpiť?

Gbas mal u nás v Kanianke veľmi dobrú povest', a veľa ľudí z mojej ZŠ tam dokonca šlo študovať (s.o. L.Bieliková, E.Janek, B.Husarová, S.Palesová, R.Rybianska, Filtovci...) čiže o škole som vedel dost'. Avšak môj záujem o štúdium na tejto škole bol minimálny až do konca 9. ročníka. Jednoducho som chcel ostať pekne doma, oddychovať a hrať futbal. Pohľad mi ale zmenili tie klasické testy na študijné predpoklady, kde pani psychologička nechcela ani len počuť o tom, že by som študoval na gymnáziu v Prievidzi, a že mám skúsiť ísť na Gbas. S podpriemernou angličtinou som sa nakoniec pasoval s pretestovaniami a vravel som si, že toto asi nie je pre mňa. Nakoniec to vyšlo tak, že v ten rok sa miesto vstupných testov hodnotili vysvedčenia a olympiády zo ZŠ, čo mi umožnilo dostať sa bez prijímačiek. A zvyšok je história...

Zažil si počas štúdia na Gbase moment, kedy si chcel odísť?

Jednu dobu som mal takú, dokonca som šiel na prijímačky na IB do Bratislavy, ale nakoniec som si povedal, že ako študentovi

Bio-Chem sa mi to absolútne nevyplatí a kvôli štúdiu v meste s lepším gastrom a výdatnejším nočným životom sa mi neoplatí si do rozvrhu nasúkať matematiku navyše. Okrem tohto ani nie, keďže prvý ročník sme presedeli za počítačom, vďaka čomu sme sa moc nepoznávali. Tým pádom som ani nemyslel na to, že by som chcel odísť, keď som nepoznal, koľko dobrých ľudí tu môžem ešte postretávať. Ešte aj teraz v piatoku sa mi stáva, že sa s niekým z nášho ročníka porozprávam prvýkrát.

Ktorú Gbasácku akciu máš najradšej?

Všetky. Či už oficiálne a formálne, alebo neoficiálne, ktoré vznikli v ten deň, na všetkých sa dá nájsť niečo, čo ti vie spraviť deň lepším. Napríklad posledná korčulovačka organizovaná od @gbas.party bola príjemnou prestávkou od stereotypného školského systému. Taktiež Bojnisko-zámocká svieca, CeloGBAS alebo i len poškolský futbalík vedia byť akcie, kde vieš spoznať kolegovcov zo školy aj inak ako študentov.

Je niečo, čo ťa hnevá na mladších ročníkoch?

Niektorí sú ukričaní, pobláznení a hlavne robia veľké veci z takých banalitakona príklad obyčajná ročníková práca. Ale kto som ja, aby som niekoho súdil, keď som bol zamlada taký istý.

Je nejaký školský predmet, ktorý ti spôsoboval nočné mory už od prváku? Zmenil sa tvoj postoj k nemu po piatich rokoch?

Matematika. Na základke som tento predmet miloval, keďže mi stačilo vynaložiť minimum úsilia, aby som všetko vedel hneď. Na strednej sme začali zhurta, hneď ešte aj po anglicky, čo trvalo asi mesiac, lebo sme hneď skončili v karanténe. Tým pádom počas väčšiny hodín, kde sme sa mali zoznámiť so všetkými základmi, som radšej venoval svoju pozornosť druhej obrazovke s otvoreným Netflixom. A teda som po návrate nazad do lavíc schytil zopár faciiek, ale nakoniec to všetko skončilo happyendom v piataku, kde sa naše cesty s matematikou rozdelili.

Obľubuješ nejakú zvláštnu kombináciu jedál, ktorú ostatní nechápu?

Popravde ani sám neviem. Odkedy som začal cestovať viac, už ani neviem, čo je netradičná kombinácia. Myslel som, že dať ananás na pizzu je netradičné, no minule mi ho jeden pán v juhoamerickej reštaurácii naservíroval v burrite, čo chutilo neskutočne dobre. Spomenutiahodné mi prišlo taktiež aj trhané mäso marinované v kole, alebo veľmi prekvapivý bol čokoládovo-slaninový sandwich, čo sme so sestrou skúsili v Dánsku a na to, ako to znie, to bolo bombastické.

Teraz otázka k sučianskym zvieracím miláčikom: Máš radšej Bronticu alebo Nera?

Odkedy chodievam autom do školy, som si na nich ani len nespomenul. Dokonca kedysi mali asi aj iné mená, ak sa nemýlim, ale ten havko na vrankovisku, ktorému tam môžeš hádzať loptu, bol môjmu srdcu vždy bližší.

Čo ti bude z Gbasu najviac chýbať?

Je toho toľko, že ani neviem, čo by mohlo najviac. Všetko raz končí, s čím som už stotožnený. Túto školu budem brať ako časť mňa do konca svojho života. Je milión ľudí a vecí, na ktoré nikdy nezabudnem, ale zase naopak je aj veľa takých, na ktoré by som najradšej zabudol. Sranda je však v tom, že nič z tohto neľutujem a keby som mal ísť po svojich stopách zase od začiatku, tak by som všetko spravil tak isto. Jednoducho sa stačí len prestať pýtať samého seba, čo by mohlo byť, keby sa to a to stalo inak... Treba sa na to pozrieť z iného uhla, že všetko pekné, zlé, veselé a smutné sú len kúsky puzzle, ktorými si skladáme svoj vlastný život.

Máš už predstavu o tom, kam pôjdeš tvojou chodníčkou po zmaturovaní?

Ako študent biológie a chémie mám ambíciu ísť na zubarinu/medicínu. Ako back-up mám, že budem predávať zeleninu na tržnici v Kaniaňke do konca života.

Akú múdrosť by si odkázal všetkým nasledujúcim generáciám Gbasu?

Iba nech sa bavia. Majú ešte dosť času na to, aby sa brali moc vážne a hrali na dospelé osoby. Nech sa bavia aj na úkor učenia. Učenie vieš dobehnúť cez noc, následne spánok na ďalší deň, prípadne cez víkend. Avšak zážitky s priateľmi z toho dňa na ďalší deň nedobehneš. Preto nech robia hocičo, čo chcú, nech idú hocikam, kam chcú, lebo neskôr to pôjde už len t'ažšie a t'ažšie.

Matej, ďakujem za odpovede a prajem veľa šťastia!

Spracovala Sára Fukasová, III.B

Cestovateľské tipy od študentov pre študentov

Autobusy, batohy a večná dilema: Zbaliť sa alebo to nechať na osud? (cestovateľské tipy od študentov pre študentov)

Cash

1 Je potrebné si zobrať dostatočné množstvo cashu (hotovosti), nakoľko je v mnohých krajinách toto preferovaný spôsob platby (hlavne v turistických oblastiach) a za dodatočné vyberanie peňazí z bankomatu v cudzej krajine sa pripláca (okolo 7 € ak nemáte revolút kartu).

2 Hostely > airbnb

Hostelov sa určite netreba báť. V porovnaní s Airbnb je to lacnejšia alternatíva z ktorej si odnesiete oveľa viac zážitkov a skúseností, ako keby ste boli izolovaní na byte. Určite treba byť opatrný vo výbere a skontrolovať si recenzie a hlavne lokalitu, ale za nás spomienky z hostelov značne prevažujú pohodlie Airbnb ubytovaní. Jedna z dôveryhodných aplikácií, ktorá má kopec hostelov na jednom mieste spolu s recenziami a priamou komunikáciou s hostelom je HostelWorld - odporúčame všetkými desiatimi.

Ubytovanie

Doprava

3 Bez auta ste závislí na verejnej doprave, takže pred návštevou krajiny si spravte research funkčnosti verejnej dopravy v danej krajine, keďže častokrát funguje úplne inak ako na Slovensku. V cudzine vám výhovorku ako "ja som nevedela ako to funguje" akceptovať žiaľ nebudú (schytali sme pokutu 40 €). Každá krajina má aplikácie týkajúce sa verejnej dopravy (autobusovej i vlakovej), takže určite odporúčame stiahnuť.

Must haves

4 OPALOVACÍ KRÉM - Viem, že to môže vyznieť ako samozrejmosť, no treba si zobráť s dostatočným UV faktorom a dostatočné množstvo, pretože na priamom slnku strávite čas od úsvitu až do západu slnka.

ŠILTOVKA - Jej dôležitosť sme si potvrdili hneď v prvý deň, keď sme sa rozhodli, že nám ich netreba a Šimča skončila s úpalom (pomôcť môže ľadová sprcha - v krajných prípadoch!! - ale better be safe than sorry, tak si tú šiltovku radšej zoberte).

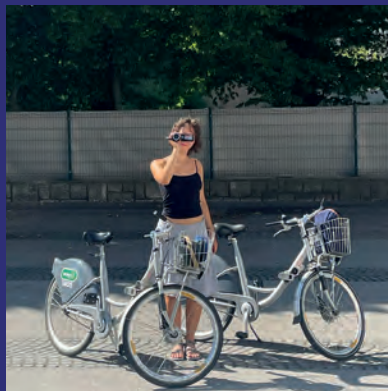
VHODNÉ TOPÁNKY- Budeš objavovať celý deň a nachodíš tisíce krokov, takže vážne nechceš mať zodraté a opuchnuté chodidlá až nad kotníky (odporúčame športové sandále/ tenisky).

UBYTKO S KLÍMOU - Toto platí hlavne pre teplé krajiny, keďže posledné čo chcete, je skončiť na ubytku o rozlohe 10 m² bez OKNA a KLÍMY, kde je tak teplo, že sa vám ani nedá zaspáť. (hovoríme z vlastnej skúsenosti, bolo to dokonca tak zlé, že sme zvažovali spanie na lavičkách).

MENŠÍ RUKSAK - Veľké ruksaky sme si na deň odkladali do odkladacích skriniek na stanici a so sebou sme si vzali iba malý ruksak, do ktorého sa zmestia akurát vaše essentials (mobil, voda, peňaženka) - bol to naozaj life saver.

5 Je potrebné si výlet dopredu naplánovať (deň po dni), ale nezabudnite byť spontánni!! Požičajte si bicykle a objavujte mesto, choďte na náhodný koncert, podniknite výlet s novými ľuďmi, ochutnajte lokálne jedlo, alebo len spoznávajte zákutia mesta pri mesačnom svite - možnosti sú neobmedzené!!

Plan

6 Nezáleží na tom, či využijete spoločenské priestory v hosteloch alebo akcie ako pub crawl, ktoré častokrát nestoja veľa, no dajú vám nespočetné množstvo spomienok na celý život. Najlepšie zážitky zo Slovinska sme si odniesli práve s ľuďmi, ktorých sme stretli počas nášho cestovania.

Spoznávajte nových ľudí

Ísť či neísť?

7 CHOĎTE!!! Nebojte sa neistoty a rozpačitosti, ktoré vás na ceste neminú. Cestovanie vás naučí zodpovednosti a schopnosti orientácie. Sme mladí a žiť z obáv nikomu nič neprinieslo. Zbalte sa, vezmite ruksak na chrbát, mapu do ruky a vyrazte. Vedzte, že po vašej prvej ceste bude z vás nový človek, ktorý celé dni túži po novom dobrodružstve.

Simona Tekelová, IV.A, Alžbeta Jambrichová, IV.C

Life on Ice: When fate knocks you off least without

Figure skating is beautiful – elegant, graceful, full of glitter and stunning dresses. But when you look closer (especially if you get on those skates), you quickly realise that it is actually a constant struggle for survival on a slippery surface.

When I was 5 years old, my parents bought me a bike, and my grandparents bought me skates. You can probably guess which gift I liked better. I thought figure skating was about gliding on the ice like a fairy. However, my first lessons at the rink showed me that it was more like being shot out of a cannon onto two thin razor blades.

It took years (and countless falls) to get from the “ice is my enemy” stage to where I felt at home on it. But I learned one crucial thing: falls are not failures. They’re just part of the process. Still, I didn’t get off the ice until I almost froze to death. (Cold never bothered me anyway)

That was also what my beginnings were like in Martin. The club, however, could not create suitable conditions to satisfy my ambition, so I transferred to Žilina. That’s when real hard work began - training started at 5:45 in the morning, including weekends, and several times a week in the morning and afternoon. So I had my days filled, both before and after school (do the math - yes, I still have a sleep deficit).

Why did I do it, you ask?

When you get on the ice and the cold air hits you, the world just fades away. Nothing compares to that feeling - the feeling of home.

My journey as a figure skater has taken me to countries and places I might not have even thought of before. Ice and off-ice training, ballet and athletics are the basics - but to achieve my goals, I had to travel to various international camps since I was a child (no campfires or parties). These camps involved hard work, training, exercise, little sleep,

your feet, you get up gracefully (or at least without bruises).

and sometimes even long-standing friendships that last even though you're on opposite sides of the globe. Figure skaters and coaches from different parts of the world, speaking many languages and different with skating techniques - camps helped me perfect my every move. This allowed me to compete in Iceland, Denmark, Hungary, Austria and so on. From a few of these destinations I even brought home a medal.

Like everything in life, nothing lasts forever, and I had to end my career early due to health problems, however I still could not give up skating. After a couple years I returned to the club in Martin (where the conditions for training had bettered in the meantime). Soon after, a series of injuries definitively ended my skating

career. However, this did not stop me from passing on my accumulated experience to others. I became a coach.

In April last year, I was assigned a group of 5-7 year-old children whom I taught from their very first steps (or should I say glides) on the ice. I created their choreographies and accompanied them this season to their first national competitions, where some of them stood on the winners' podiums with me by their side.

Just like me in my childhood, they work hard, and as their coach, I work hard with them - which again includes waking up early (yes, I haven't gotten rid of it, and yes, I still have a sleep deficit). Additionally, I teach and manage almost thirty adult skaters - beginners, figure skaters

and hockey players. I have also been asked for private lessons, which I happily give my and other's students.

No matter how hard I try, I can't fit all the words I would like to use to describe what figure skating means to me and what it could mean to you. Even though my time in glittery dresses is over, I can't imagine life without ice and skating - it's a part of me.

But that's how it works in life. We all have our ice surfaces that are always there when we fall. Sometimes we slip up, sometimes we manage a beautiful pirouette, and sometimes we survive with honour. But we must get up, dust ourselves off, and try again.

Because if figure skating has taught me anything, it's that the biggest applause always goes to those who didn't give up.

And I for sure didn't give up.

Emily Scott, II.D

NOVÝ UČITEĽ V RINGU

Už na začiatku tohto školského roka sme mali možnosť postrehnúť, že k učiteľskému zboru pribudla nová tvár. Pán učiteľ Marek Kubány, ktorý od septembra na GBASe vyučuje telesnú a športovú výchovu, nám odpovedal na pár otázok, vďaka ktorým môžeme viac spoznať či už jeho pohľad na nové prostredie, prácu medzi študentmi, aj jeho samotného. Tak sa poriadne usadte a pustite sa do spoznávania nového gbasáckeho nadšenca športu :)

Ako ste sa dostali na GBAS?

Moja cesta na GBAS začala tým, že som hľadal prácu učiteľa TŠV. Na internete som sa dozvedel, že GBAS hľadá telocvikára, čo ma veľmi potešilo. Pozrel som si nejaké informácie o škole, ktoré ma zaujali. Poslal som teda žiadosť a zúčastnil sa

pohovoru, ktorý dopadol úspešne a som rád, že som toto miesto dostal práve ja.

Zvykli ste si po polroku na nové prostredie?

Áno, na nové prostredie som si zvykol celkom rýchlo, kolektív je super, žiaci sú šikovní. Aj keď začiatky boli náročnejšie, keďže som sa musel naučiť veľa nových vecí, ale vždy mi niekto pomohol.

Páči sa Vám práca so študentmi?

Niekedy je to náročnejšie, ale vo všeobecnosti mám rád prácu so študentmi, hlavne, keď sú aktívni, vtedy sa pracuje najlepšie. Na našej škole máme aktívnych študentov veľa, sú šikovní a pracuje sa s nimi dobre. Vo veľa prípadoch sú nápomocní a často ma nabijú pozitívnou energiou.

Prekvapilo Vás niečo v praxi? Ak áno, čo?

V praxi ma neprekvapilo zatiaľ nič. Jediné, čo ma tak pozitívne prekvapilo je, že naša škola robí pre študentov množstvo mimoškolských aktivít, o ktoré je veľký záujem. Tak tiež ma pozitívne prekvapilo, koľko študentov sa zúčastňuje športových krúžkov a súťaží. Uvidíme, čo prinesie druhý polrok.

Čo Vás na učení baví najviac a čo najmenej?

Na učení ma baví to, že práca nie je stereotypná, ale každá vyučovacia hodina je svojim spôsobom iná a niečím špecifická. Baví ma aj práca so študentmi, keď majú radosť z TŠV a celkovo majú radosť z pohybu a športu.

Čo by sme my, študenti, mali zlepšiť na prístupe k telesnej výchove?

Myslím, že prístup na hodiny TŠV je dobrý, žiaci, ktorých učím, hlavne chalani majú tento predmet radi, sú disciplinovaní, ale možno niektorí by si mohli menej zabúdať úbory :)

Aké vlastnosti u žiakov ako pedagóg oceňujete?

Tak, ako v športe, aj na hodinách TŠV je dôležitá disciplína a fair-play správanie. Oceňujem teda, keď má niekto tieto vlastnosti a využíva ich nielen v telocvični, ale aj v škole, či v bežnom živote. Oceňujem tiež, keď si žiaci navzájom pomáhajú a podporujú sa, aj keď sa niekomu v niečom nedarí.

Čo radi robíte vo voľnom čase?

Vo voľnom čase rád športujem, či už je to korčuľovanie, bicyklovanie, cvičenie v posilňovni, alebo thajský box a v zime napríklad snowboarding. Ale samozrejme rád si aj oddýchnem a trávim čas s priateľkou.

Ako ste sa dostali k športu?

K športu som sa dostal už ako malý chlapec, vždy ma bavil pohyb a rôzne loptové hry. Neskôr, keď som bol na základnej škole, som sa prihlásil na hokej, ktorý som aktívne hrával 12 rokov. Potom som s hokejom skončil a popri vysokej škole som trénoval thajský box. Pri športe som v podstate celý život a je to neodmysliteľná súčasť môjho života.

Ktorý šport ste mali najradšej ako malý chlapec, a ktorý obľubujete teraz?

Ako malý chlapec som mal určite najradšej hokej, keďže som ho aj aktívne hrával a momentálne najviac sledujem okrem hokeja aj bojové športy.

Keby ste mohli do konca života počúvať iba jednu pesničku, ktorá by to bola?

Ťažká otázka, asi nemám takú pesničku. Mám rád všeobecne hudbu a rád tie pesničky mením.

Máte nejakú tému, o ktorej by ste vedeli rozprávať celé hodiny? Ak áno, akú?

Konkrétnu tému nemám, no rád sa porozprávam s ľuďmi, ktorí majú čo povedať a viem sa pri nich dozvedieť niečo nové.

A teraz trošku jednoduchšie otázky. Z každej dvojice si vyberte preferovanejšiu možnosť.

Ananás na pizzu – áno / **nie**

Letné športy / zimné športy

Hory / **more**

Čaj / káva

Mesto / **vidiek**

Film / kniha

Sladké / slané

Dovolenka pri mori / stanovačka v daždi

Hodina spánku / **hodina telesnej**

Vstávať a zaspávať skoro / vstávať a zaspávať neskoro

Ďakujeme za rozhovor a prajeme veľa šťastia!

Spracovala Sára Vavříková, III.B

Denník zúfalej učiteľky uzatváraní

UPOZORNENIE: Všetky postavy v tomto denníku sú vymyslené a ak

BOD NULA

Čas je cyklický. Roky sú dni a dni sú roky, ktoré sa opakujú v pravidelných, rytmických intervaloch. Aspoň tak mi to povedal môj priateľ Nietzsche.¹ To všetko tu už bolo, všetučko, čo sa môže stať, sa už stalo. A z tejto perspektívy by tá procedúra uzatvárania známok nemusela byť až taká bolestná.

DEŇ PRVÝ

V pláne je pop test pre štvrtákov. Už asi dvadsiaty šiesty. To je tak, keď prílišná iniciatíva škodí a kritéria hodnotenia sú alfa a omega nielen pre študentov, ale hlavne pre učiteľa. Množstvo povinností vyzerá ako húsenková dráha: pop test, nové učivo, opakovanie a späť. Vertikálne slučky skoro vždy otočia jazdca hore nohami. Dnes to však určite nebudem ja. V splašenom srdci mi rezonuje heslo: „it is better to be feared than loved“.² A pre učiteľov to platí dvojnásobne. To predsa musia všetci pochopiť.

DEŇ DRUHÝ

Chýbajú nám 2 percentá. Nie tie z dane. Do lepšej známky. V tomto som čistý Sokrates. Milujem duchaplné rozhovory so študentmi. Vždy

sa dozviem, čo som dovtedy netušila.

Do triedy vchádzam so silným momentom prekvapenia. Vidím tváre, skenujem telá: trieda plná turčianskych silákov (a s tým súvisiaca prenikavá aróma testosterónu): tam vpravo pospáva ten tmavý, tam sa skrýva ten, čo to vyhral, a tam vľavo? Vlasy si skrúca ten filozof s dušou štátnika, čo sa tvári, že je povolany vládnúť. Podľa Platóna³ však môže byť kráľovnou i žena, ak sa narodí s darom múdrosti. Hľadám ju, snorím očami popod aj ponad lavice. Ten rozhovor by mal pre ňu váhu zlata. Ona však neprišla. Nevadí, Streisand môžem vyskúšať aj v posilňovni. Popri bulharských dreloch, výpadoch či planku. 20 opakovaní, 3 série. Sokratovský dialóg a kalokagatia v jednom. To dám.

DEŇ TRETÍ

Ten štvrtácky pop test mi veru bolo treba ku

Kocky alebo týždeň pred mým známok

čokoľvek podoba s reálnymi osobami a udalosťami je čisto náhodná.

šťastiu. Znamky si pokazili aj tí, čo to už dávno vedeli. Rozmýšľam, ako vysvetlím to povestné „ex nihilo nihil fit“⁴, pre latinsky nehovoriacich – kde nič nie je, ani kura nehrabe. To bude mať asi celá skupina trojky. Aj Aristoteles⁵ by horko zaplakal, aká to demokracia, ak ju budú spravovať, tí, čo nevedia, že Achilles nikdy tú korytnačku nedobehne⁶. Lebo všetko stojí a nič sa nehýbe. Áno, nič sa nehýbe a z ničoho nikdy nebude niečo, najmä, ak to niečo bude vždycky nič. Chudák Parmenides, teraz pokazí polročné vysvedčenie celej triede.

DEŇ ŠTVRTÝ

Piataci. Som s nimi stále. Niekedy sa mi zdá, že s nimi aj spím. Sociológia na raňajky, psychológia ako chrumkavý obed. A zákusok? Sladučká filozofia v piatok poobede. Taká mňamka⁷. A veru. Toto nesklame. Posledná hodina v polroku sľubuje naozaj nevšedný gurmánsky zážitok: opravný test z terminológie z etiky (pikantný ako čerstvo naobierané chilli papričky), analýza textu kategorického imperatívu (nebičko v papuľke) a na záver trošku príliš okorenená študentská prezentácia na vylepšenie známky s témou: „Kto je pre mňa najlepší filozof“. Že je to pani Brosinger? To mi predsa vôbec nemuseli hovoriť. Ako som povedala. Milujem rozhovory so študentmi. Vždy sa dozviem, čo som dovtedy netušila.

DEŇ PIATY

Tak sme to konečne dali. Týždeň sa finalizuje, všetky dieliky Rubikovej kocky sú už poskladané. V kútoch sa chúlí ešte zopár peripatetikov, čo nervózne prešlapujú z nohy na nohu čakajúc na posledný známkový enter od učiteľa. Ešte povyklaďať stoličky, pozbierať pokrčené ťaháky zo zeme a ide sa na vlak. Ja vchádzam do kabinetu, nasadzujem si slúchadlá a žmurknem na svojho „personálneho Ježiša“ na monitore. Veru, veru – na jednotku to viem iba ja, dvojku priradiť tomu, čo číta Hegla a pre ostatných to bol iba ďalší kurz ochrany života a zdravia. Veď, (ako hovorí Sokrates) kto dokáže žiť so Xantipou, už sa nemusí báť žiadneho človeka.⁸

– Mgr. Zuzana Brosinger, PhD.

¹ Nietzsche, Fridrich: Tak povedal Zarastura

² Machiavelli, Niccolo: Vladár

³ Platón: Republika

⁴ Parmenides: O prírode

⁵ Aristoteles: Politika

⁶ Zenón: Achilles a korytnačka

⁷ Veď ty vieš kto

⁸ www. Sokrates - citáty a múdrosti. Prístupné 9.2. 2025

VYLEJ SRDCE, ZAPÁL HEŇ

 7. 6. 2022. Všetko okolo mňa stíchlo. Moja hlava nebola schopná vyprodukovať ani jednu súvislú myšlienku. Slová mojej mamy sa mi vryli do pamäte. On zomrel. Uplakaná stála v čakárni urgentného príjmu. Behom jedinej sekundy sa mi celý život obrátil naruby. Ale ja som neplakala. Nehybné som sedela na stoličke, zatiaľ čo moja mama obvolávala zvyšok rodiny. Stále som čakala na to, že môj otec vyjde z miestnosti, do ktorej pred pol hodinou vošiel ešte po svojich. Vedela som, že ľudský život je krehký, ale nebola som pripravená túto skutočnosť prijať tak skoro, tak náhle. A kto vlastne má byť na túto situáciu pripravený? Ako má človek pochopiť, že už nebude môcť nikdy počuť niekoho hlas, vidieť ich prísť domov z práce, brat' ich ako samozrejmosť?

 Prečo zomrel? Celá moja rodina je na nože. Všetci sa iba hádajú, a ja nemám otca. Nikto nemá čas na smútok, pretože všetci musia riešiť peniaze a majetky. V živote som sa necítila tak bezradne. Moja vlastná rodina ma nevedela pochopiť, aj keď sme si všetci prechádzali tým istým.

 Stála som nad otvorenou rakvou. Až teraz som si uvedomila, že môj otec sa naozaj nevráti, a ja čakám nadarmo. Slzy som potláčala, chcela som byť silná. Konečne som sa odvážila pozrieť sa na neho. Vyzeral, ako keby iba spal. Chytila som ho za studené, tuhé ruky. Svoje rozhodnutie som ihneď oľutovala. Nechcela som tu ani byť, v spomienkach som si ho chcela zachovať ako živého, ale moja mama mala oporu iba vo mne. Chcela som plakať a kričať, ale musela som byť slušná a mravná, aj na pohrebe vlastného otca.

Svoje emócie som odkladala, čím dlhšie, tým lepšie. Ale jeho smrť ma postupne dobiehala akurát vtedy, keď už sa zvyšok mojej rodiny cez ňu preniesol, ak sa to vôbec dá tak nazvať. Všetci sme pred tým utekali. Nechcela som si tú bolesť pripustiť, ale nakoniec ma privalila a ja som nemala na výber. Nikdy tu pre mňa nebol tak, ako by mohol, tak prečo by som mala byť smutná teraz? Však sa predsa nič nezmenilo.

 Prešli už skoro 4 roky. Otec mi chýba, chýba všetkým. Nedá sa s tým vyrovnat', nedá sa cez to preniesť, ale nedá sa predtým ani utekať. Naučila som sa s tým žiť bez toho, aby som to ignorovala. Vzťahy v rodine sa výrazne zlepšili, a ja som hrdá na to, že vďaka mne dostala mama chuť do života. Chodíme spolu na výlety, rozprávame sa, a fungujeme ako rodina, aj keď som bola presvedčená, že to nie je možné. Na stratu nikdy nebudeme pripravení. Ale najdôležitejšie je dovoliť si cítiť bolesť, aj keď je nepríjemná. Bez bolesti sa predsa žiadna rana nezahojí, aj keď po nej zostane jazva.

- Anonym

VÝTVORY NAŠEJ GBASAČE

Čaute, volám sa Samo a fotím na film. K prvému analógovému fotoaparátu som sa dostal asi pred desiatimi rokmi, ale vtedy som fotil len sem-tam. Naozaj ma to chytilo až v období kovidu, keď mal snáď každý fúru voľného času. Fotenie na film núti človeka spomaliť a naozaj sa zamyslieť nad tým, čo fotí, lebo na výsledný obrázok si treba vždy počkať a rolka filmu ponúka len veľmi obmedzený priestor na fotky oproti hociakej SD karte. Moderné digitálne technológie síce vedia celkom verne napodobniť vzhľad filmu, ale v zachytávaní svetla na filmovú emulziu je nejaká nevysvetliteľná mágia. Úplne najradšej fotím farebné fotky počas jasných slnečných dní, kedy sa farby stanú sýtymi a pastelovými, ale myslím si, že správny okamih sa dá fotkou vysitlnúť v každom počasí. Treba len skrátka byť v správny čas na správnom mieste.

ig: @aaaaaaaaaaaaanalog

Samuel Mičko, IV. C

ŠMAKOCINKY GBASÁCKEJ JEDÁLNE

Napriek tomu, že naša jedáleň je centrom diania GBAS-u už niekoľko dekád, téma stravovania v tomto školskom roku rezonuje o čosi silnejšie. Každý pozornejší študent určite zaznamenal vznik Rady pre gastronomické spravodajstvo, ktorá postupne prebrala zodpovednosť za instagramový účet d.nespapame, či zavedenie niektorých pravidiel pre zefektívnenie organizácie obednej prestávky. Problematika poludňajšieho osvieženia spestrila aj nejednu hodinu semináru z matematiky. Podstata v podobe vynikajúcich kulinárskych zážitkov sa však postupne dostáva do úzadia. V snahe resuscitovať ju, prinášam po rozhovore s niekoľkými mojimi spolužiakmi výber z dobrôt našej jedálne.

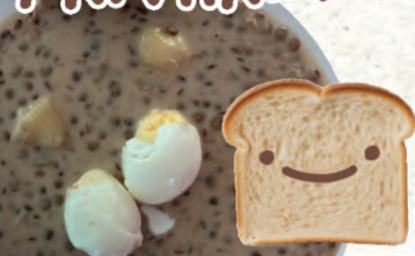
KURACIA ÁZIJSKÁ PANVICA

Odvekým favoritom, slovami modernej generácie „lawful good“ jedálne, je pre väčšinu našich žiakov nepochybne práve táto mäsová pochúťka. Dva kopčeky mixu ryže a kukurice spolu s kuracinkou poliate exoticky chutiacou omáčkou sklamá len zriedka. Vždy keď pani kuchárky svedomito dodržia recept a kukurica sa im nepomieša so šampiňónmi, počuť na chodbách GBAS-u chválu ich práce. Niektorí by chute tohto pokrmu dokonca prirovnali ku skladbám Ludovica Einaudiho.

Podobne ako väčšina sladkých jedál v našej kantíne, aj na palacinky si počkáte v rade až po zborovňu. Kombinácia lahodného cesta a jahodového džemu si dokáže získať aj náročného kritika v podobe Veroniky Rembovskej. Ani táto pochúťka u nej však neobstojí bez výhrad. Nielen Veronike prekáža, že pri ich množstve a veľkosti sa skôr podobajú na predjedlo, či dezert.

PALACINKY

PRÍVARKY

Na vytvorenie rovnovážneho stavu k saharským púšťam v podobe rizota sa na jedálnom lístku našej školy niekoľkokrát do mesiaca objavia rôzne druhy prívarkov. I keď sa to môže z názvu zdať, naše vynikajúce kuchárky ho nikdy neprivarajú o dno hrnca, a preto môžete zakaždým stretnúť čakajúc v rade na túto delikatesu zo zelenej fazulky, šošovice alebo zemiakov.

BOLONSKÉ ŠPAGETY

Myslím, že tieto cestovinové nite nesúce názov metropoly severného Talianska potešia každého strávnika. Osvedčená klasika v podobe rezancov s naberačkou omáčky a hrstou strúhaného syra nikdy nesklame. Aj preto patrí k jedným z najobľúbenejších chodov v našej jedálni.

LANGOŠ

Kvôli zriedkavejšiemu výskytu tejto dobroty by sme ju radšej než obed mohli klasifikovať ako krásnu spomienku niektorých z nás, starších. Medzi pár šťastlivcov sa radí aj budúca legenda stužkových slávností, Matúš Holubčík. Pri zmienke tohto obeda by určite zdôraznil, že s láskou však spomína iba na langoš v ich tradičnej podobe placky. Keď sa v jedálni objavili naposledy, so Samuelom Mičkom ich po obzvlášť dobrej paradajkovej polievke zjedli aj 6 a celé to spláchli jupíkom, ktorý dostali k tejto lahôdke. Keď sa langoš, tentokrát už v zrolovanej forme s údeným syrom a šunkou, objavil v ponuke znova, Matúš sa naň tešil celý týždeň. Pri prvom hryze však podľa jeho slov pochopil svoj omyl a dodnes je mu z neho do plaču. Jeho nádej, že ešte raz si vychutná niekdajšieho favorita mu denne dodáva apetít.

Na záver by som sa chcel poďakovať našim pani kuchárkam, že napriek nie práve najvyššiemu finančnému ohodnoteniu pre nás denne varia pokrmy na vysokej úrovni. Dodnes si pamätám na výrazný pozitívny skok v kvalite stravovania po nástupe na túto školu. Nemôžem opomenúť ani snahu učiteľov denne konajúcich dozor a dohliadajúcich, či členov rady pre gastronomické spravodajstvo, ktorí denne aktualizujú fotoalbum našich obedov. V neposlednom rade však moja veľká vďaka a obdiv patrí všetkým, ktorí sa pri čakaní na stravu, ale aj po tom, čo ju dostanú, správajú slušne a tolerantne, dodržiavajú pravidlá a pokyny vyučujúcich, prefektov a členov školského parlamentu a nepredbiehajú sa.

Branislav Juhás, predseda Rady pre gastronomické spravodajstvo BGMH,
IV.B

BREAKING NEWS

EXISTENTIAL CRISES IN CINEMA

Existential crisis is an inner conflict that a lot of people experience, myself included, and I guess some of you as well. It can be caused by a number of things, adapting to a new environment, a change of your academic results, the uncertainty about your future, identity crisis... a lot of negative stuff.

But there's a silver lining - a light at the end of the tunnel - it's the theme of some damn good movies. In this article, I'm going to share three of them, all expertly selected by me (and a list on Letterboxd called Existentialism).

IKIRU

- 1952
- Akira Kurosawa
- Japan
- 143 min.

The first movie on this list follows a middle-aged bureaucrat diagnosed with terminal cancer who tries to find a purpose for the six months he has left. This simple premise is masterfully examined by one of the best directors of all time, Akira Kurosawa, taking you on a journey to find the purpose of one's life, the answer to which I'm obviously not going to spoil here, but I promise that it will warm your heart and will linger in your thoughts long after the movie ends.

Apart from the great message, the movie also has beautiful cinematography, which will leave you staring at the screen and thinking "I want to hang it on my wall!", and a great performance by Takashi Shimura. So please don't get scared by the release date, because even though the movie is over 70 years old, it has qualities which we won't be able to replicate for another 70 years.

THE BANSHEES OF INISHERIN

- 2022
- Martin McDonagh
- UK
- 114 min.

The Banshees of Inisherin follows the end of a friendship between two lifelong friends. It is caused by one of them suddenly deciding that he no longer wants to spend his whole life drinking in the pub with nothing to leave behind, and the consequences of that decision, as the other friend isn't very pleased with it. This film provides a somewhat depressing look into the "meaning of life" and how sometimes people will do very stupid things to chase it, going hand in hand with the famous quote "Men will literally ... instead of going to therapy" (I'm sure you'll be able to find at least 3 different ways to fill the gap after watching this movie). You won't be able to guess where the plot will lead you, and I must say that those are some interesting places, sometimes even gory, something I wouldn't expect in a movie like this.

All of that, with a beautiful setting in rural Ireland during the interwar period, and a terrific humor creates a unique experience, which can't be compared with anything you've seen before.

PARIS, TEXAS

A man is found in the middle of the desert by his brother, having lost his memory, and returns home, recalling fragments of his past on the way. This creates an interesting narrative, where you learn about the past gradually, fully understanding it only at the end of the movie, thus keeping you thrilled the whole runtime. The movie is very slow, but it never gets into the boring territory, because each slow scene is so beautiful, you'll want to stare at it like mosquitos at a light. The protagonist feels very real, which is impressive because he doesn't have many lines throughout most of the film, all thanks to the phenomenal performance by Harry Dean Stanton.

I can't talk about Paris, Texas without mentioning cinematography, which was out of this world. "Every frame a painting" is something I would use to describe it, but that would be a shame because you wouldn't see the camerawork, which was spectacular. Wim Wenders knows how to do it, and if you're thinking of watching this work of art, do so at least for the monologue that come at the end, which is the best monologue, I've heard so far.

- 1984
- Wim Wenders
- USA
- 145 min.

Daniel Harvilčák, II.A

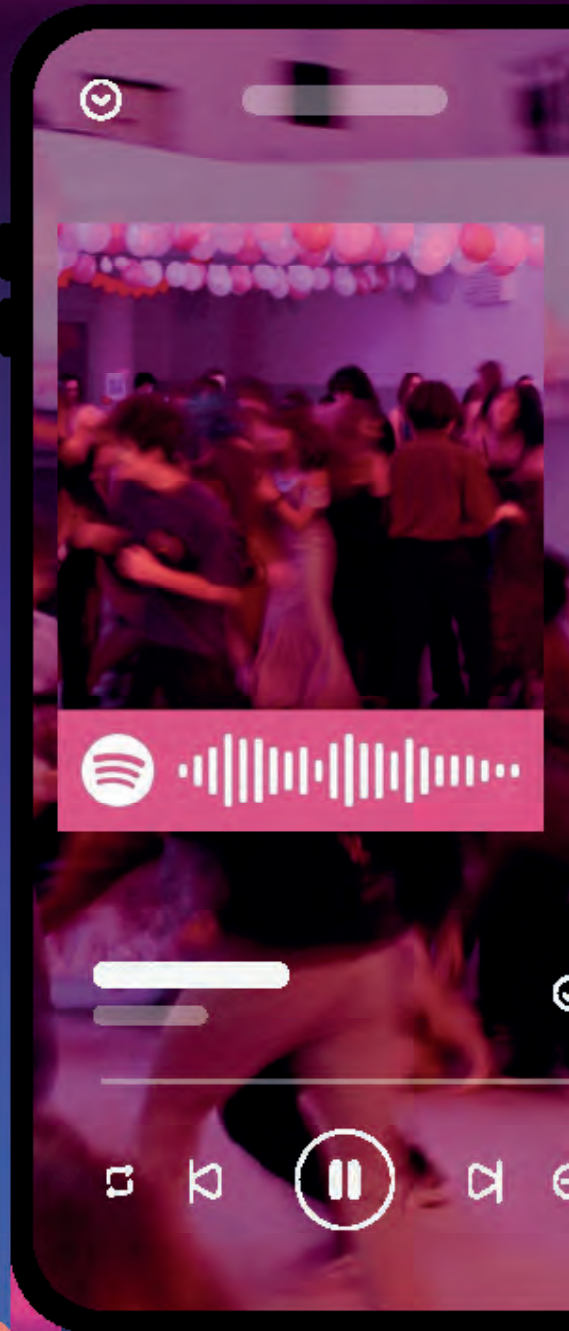

GBAS SOUNDTRACK

As Berthold Auerbach once said, “Music washes away from the soul the dust of everyday life.” And so it does at GBAS.

Feeling like tests are dragging you to the gates of hell, ready to swallow you whole? Worry not—the divine notes of music are reaching out a hand. A hand that each of us has gratefully taken at least once. A hand that has spread its melody throughout our school, filling its halls and events with lively chime, somehow strengthening the foundation of our resolute community.

Some tunes have become special—maybe even sacred—to the average gbasák. And of course, we decided to find those songs and unite them into a playlist. So, get your headphones ready and feel the Gbas spirit to the fullest!

WISE WORDS FROM THE EN

K.H.

K.S.

V.Š.

D.P.

A.H.

Words are a magnificent tool. A few letters, a few syllables, strong enough to spark a revolution or a war, to warm a heart, provide comfort, and occasionally cut deep into one's soul, engraving themselves on the lining of our minds so efficiently that, even years after the words are uttered, we can still drown in their echo.

When used with care, words have mellow, motherly hands, that can fully envelop us, turning simple letters into daily companions—transforming them into something we believe in, something that drives and motivates us. A sort of 'motto', if you will.

And what better source of motivational words than an English teacher?

So sit tight, and whether you're feeling down, or on top of the world, let yourself be absorbed in the wisdom of our English department members. Who knows, maybe you'll find that the words branded into our teachers' exceptional minds resonate with your heart, too.

After a lecture on Ukraine and Russian aggression I asked Marcel Rebro, the journalist giving the lecture, how to persuade people who have fallen for the Russian narrative. He responded something along these lines. This helped me a lot, so I no longer waste time and energy on lost causes.

-Mr.Kolcún

"In the beginning I tried to reason people out of it and my motto was 'If I can persuade one person a day, that is enough'. But I eventually gave up.

Now my motto is: 'If each day I can recharge the batteries of one person who thinks alike, that is enough.'"

ENGLISH DEPARTMENT

WWFTED

B.S.O.

S.C.

M.H.

D.K.

This quote, by one of my favourite writers ever, brilliantly pinpoints that while education equips us with the tools to understand the world, the most profound knowledge is often born from personal discovery and experience. True wisdom isn't something you can simply be taught; it's something you must seek, question, and live for yourself. Learn resilience, and it will help you bounce back from setbacks. Stay motivated in the face of adversity, and you will reach your goals. Don't be scared of failure; instead see it as one of the many steps toward perfection. If I have ever succeeded in teaching my students anything valuable, I would hope I've taught them to be hungry readers, critical thinkers, convincing writers, and outstanding debaters.

-Ms.Stankovianska

”

Education is an admirable thing, but it is well to remember from time to time that nothing that is worth knowing can be taught.

-Oscar Wilde

“More than any other time in history, mankind faces a crossroads. One path leads to despair and utter hopelessness. The other, to total extinction. Let us pray we have the wisdom to choose correctly.”

-Woody Allen

I like it firstly because I find it funny. But I also I find it useful in today's world. If we follow the news and social media it can often feel like the world is crashing all around us. It's easy to catastrophize and feel that everything is coming to an end, and we are powerless to stop it. But a reminder of this powerlessness is a refreshing thing. All we can really focus on is the things we can control and trying to lead a good and happy life. So whenever I think of the quote I always smile, give myself a slap and tell myself not to take things so seriously.

-Mr.Oswald

The saying doesn't come from a specific book or a TV show and is neither complicated nor fancy, but it reminds me that everything will turn up for the better eventually.

-Mr.Horníček

Which just says that in every situation and at every moment we have a choice and it's purely our decision, for which we have to face consequences as well. And at the same time, even if the choice you made was not the lucky one, all "bad" things happening in our life are there for us to grow and learn from them. We should take them as a lesson taught.

-Ms.Hamšíková

"It is in your moments of decision that your **DESTINY** is shaped."

Life is not always easy, but the only way to succeed is to carry on, do your best and to not give up in face of adversity.

Mr.Cerovský

**SUCCESS
CONSISTS OF
GOING FROM
FAILURE
TO FAILURE
WITHOUT
LOSS OF
ENTHUSIASM**
WINSTON
CHURCHILL

It helps me to stay emotionally stable even if people are grumpy or unpleasant. And it reminds me to offer empathy instead of judgment...

-Ms.Pavlásková

"OPTIMISM keeps us alive"

Everyone
you meet is
fighting a battle
you know
nothing
about.

BRAD MELTZER

Be kind,
Always.

Which originated really spontaneously. I've always tried to think positively and to be optimistic. I'd like to point out, though, that being optimistic or thinking positively doesn't mean being naïve. Being optimistic has actually paid off several times in my life. You know, sometimes you are over the moon, sometimes down in the dumps but it's always worth at least trying to look on the bright side. This is what I try to explain to my students because I know that all of them are busy, many times under pressure, experiencing ups and downs. I also understand that sometimes it might get on people's nerves, but on the other hand, if you don't even try to take an optimistic approach (I know, easier said than done), you'll never know what changes for the better optimism can bring about.

-Mr.Huňora

Edited by Vanesa Šuleková, III.A

SKRYTÉ TALENTY TRETIAKOV

Na Gbase je mnoho ľudí, ktorí prekypujú zaujímavým talentom. Väčšinu z nich môžete spozorovať najmä na školských akciách, či súťažiach. V tomto článku však nájdete také talenty tretiakov, o ktorých sa vám ani nesnívalo. Dôkazy nájdete na instagramovom účte Karisu.

Shani Gerháťová, III.B

Shani má super extra špica ohybné lakte. Niektorí to nazývajú hypermobilitou, my to nazývame krivou x-ovou osou. Keď ju zbadáte na chodbe Gbasu, nepomýľte si ju so Samarou. Ich podobnosť je až podozrivo zjavná.

Jakub Lutišan, III.B

Džejkovo uveriteľné napodobenie zvuku losa už počula veľká časť osadenstva tretiakov. Polovica z nich to vzápätí oľutovala a druhá polovica si hneď vyžiadala, nech to spraví znovu. Ku ktorej skupine sa pridáte vy, necháme na vás :)

Petra Gonšenicová, III.C

Jednou z vecí, ktorou vás vie Petka očariť, je jej schopnosť vydať zvuk blížiaceho sa vlaku. Ak sa teda zhodou okolností ocitnete na železničnej stanici, radšej sa dvakrát presvedčte, či sa k vám rúti rýchlik, alebo len Peťa.

Sára Fukasová, III.B

Vraví sa, že nič v živote nie je isté. Ale ak dáte Sáre do ruky papierik veľkosti 1x1 cm, je 100%-ná šanca, že nestihnete ani dva krát žmurknúť, a vytvorí z neho poskladanú papierovú loďku. Hlbší význam tejto schopnosti žiaľ zatiaľ nie je známy...

Hugo Matej, III.A

Každý z nás si hnev a frustráciu vybija iným spôsobom. Huga práve tieto dve emócie dohnali k naučeniu sa runového písma, ktoré sa v súčasnosti už nepoužíva. A to znamená len jedno - keď sa ocitnete v situácii, kde otázka života a smrti hrá veľkú rolu a budete potrebovať poslať tajným jedincom zašifrovanú správu, viete, na koho sa môžete obrátiť.

Karolína Oselská, III.B

Mnohí vravia, že vtipná kaša je len mýtus. Kaja je živým dôkazom, že je to fakt. Keď ju totiž započujete, ako dôverne vie napodobniť hlas dieťaťa, v momente vás chytí taký záchvat smiechu, že vám nepomôžu ani overené dýchacie metódy.

Kayla Kotriková, III.A

Nieкто vie napodobniť losa, nieкто vlak. Kayla je jedna z tých, ktorí vedia napodobniť zvuk delfína, aj ovce. Ak sa vám niekedy začne za ZOO, nemusíte cestovať až do Bojníc. Úplne vám postačí Prievidza - zabúchate Kayle na dvere a tá vám s nadšením predvedie svoje kúsky.

Rebeka Hanuliaková, III.C

Keby som vám položila otázku, ktorý just-dance je najťažší spomedzi všetkých just-dancov, vaša odpoveď by bola určite Rasputin. Rebeka sa ako jedna z mála môže pochváliť tým, že ho ľavou zadnou zatancuje aj so zavretými očami. Kedykoľvek ju zastavte na chodbe a presvedčte sa sami.

Veronika Lukáčová, III.A

Veronička dokáže na počkanie vytiahnuť z rukáva všetky názvy štátov a priradiť k nim ich vlajky. Ak teda budete niekedy potrebovať helpnúť na geografii, Veronika vám poľahky vykúzi esó.

ŠULFUK

Náš legendárny ŠULFUK kvíz je späť! Odpovedz na nasledujúce otázky:

1. Doplň vetu podľa toho, čo sa k tebe najviac hodí: „ Moje srdce...”

- a) je mäťúce a bojzlivé (1b)
- b) je nebojácne a lojálne (3b)
- c) aké srdce? (4b)
- d) je určite najlepšie v kraji (2b)

2. Keby niekto nečakane vošiel do tvojej izby, čo by bola prvá vec, ktorá mu udrie do očí?

- a) načatá analýza o skaze sveta položená na stole (4b)
- b) knihy a platne uložené v abecednom poradí (3b)
- c) vlastnoručné výtvary uložené na drevenej poličke (1b)
- d) špinavé 2-týždňové nádoby v polorozklade (2b)

3. Keby ti niekto vyzul topánku, aké ponožky by pravdepodobne uvidel na твоjich nohách?

- a) zanedbané, s tromi vytŕčajúcimi prstami (2b)
- b) jednu žltú, druhú fialovú, ale nie úmyselne (4b)
- c) čisté, biele a vyprané v Perwolle (3b)
- d) žiadne, nenosím ponožky (1b)

4. Čo ťa najčastejšie trápi?

- a) Že si nemám z čoho kúpiť desiatu (1b)
- b) Že môj sused má lepší tablet ako ja (2b)
- c) Že nie som výnimočný (4b)
- d) Že menšiny sú stále utláčané (3b)

5. V akej situácii by si zvažoval klamanie?

- a) V žiadnej, vždy je lepšie povedať pravdu (3b)
- b) Iba keby šlo o otázku života a smrti (1b)
- c) Keď ma niekto obviní z niečoho, čo som na 100 % spravil (4b)
- d) V akejkolvek, baví ma vymýšľať si (2b)

6. Najčastejšie sa cítiš:

- a) tak, že chcem byť stredobodom pozornosti (2b)
- b) odhodlane pomôcť tomu, kto ma potrebuje (3b)
- c) zbytočne, nikto ma nepotrebuje (1b)
- d) sám neviem, ako sa cítim, bije sa vo mne celá svorka vlkov (4b)

7. Veta, ktorú najčastejšie používaš, je:

- a) „spravím to nabadúce“ (4b)
- b) „nemôžem ísť s vami, mám povinnosti (1b)
- c) „minule som videl taký film, kde...“ (2b)
- d) „mal by si sa zamyslieť nad svojím správaním.“ (3b)

8. Ktorá pesnička ti najviac hovorí z duše?

- a) Sprayer Frayer - Michaela (4b)
- b) Maštaľ - Horkýže Slíže (2b)
- c) Horehronie - Kristína (1b)
- d) Čo o mne vieš - Darina Rolincová (3b)

9. Ktorý z nasledujúcich obrázkov ťa najviac zaujal?

a) (2b)

c) (3b)

b) (1b)

d) (4b)

10. Na ktorom z nasledujúcich jedál by si si pochutnal najviac?

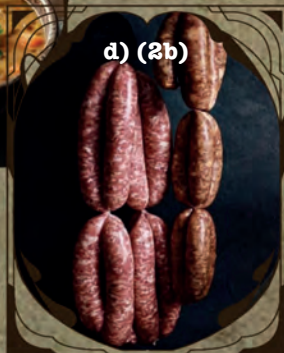
a) (1b)

b) (3b)

c) (4b)

d) (2b)

Spočítaj si získané body a hurá na výsledky!

V paragrafoch uvedených nižšie sa dozvieš, aká si postava z povinnej literatúry na základe ŠULFUK kvízu.

Jozef Mak**dielo: Jozef Mak (10 - 17 bodov)**

Ak ti vyšiel tento junák, jednoducho miluješ chodiť bosý po tráve a absolútne ťa nezaujima, či ťa niečo uštipne. Rád splývaš s prostredím a kde ťa hodia do vody, tam plávaš. Na ľudí nekričíš, avšak silent treatment neobide nikoho, kto ti ukrivdil. Pravdepodobne každý deň rátaš, koľko dní zostáva do piatku, no a keď príde, myslíš si, že je štvrtok. Radšej sa náruživito porozprávaš s lúčnymi koníkmi, ako by si mal viesť zdĺhavé konverzácie s ľuďmi, ktoré obsahujú dlhé pauzy awkward ticha, lebo svoje master plans si nechávaš výlučne pre seba. Tiež je dost možné, že máš zvláštnu obsesiu so slovenskými ľudovkami.

Aduš Domanický

Aduš Domanický**dielo: Keď báčik z Chochoľova umrie (18 - 25 bodov)**

Ak ti vyšiel Aduš, nuž, pravdepodobne si vyhorený programátor, ktorému nevyšiel plán stať sa zbohatlíkom. Navonok si vždy veselý, ústa sa ti prakticky nikdy nezavrujú, no keď sa vrátiš domov - do tmavej izby zaplavenej ponožkami na rôznych obskúrnych miestach -, tvoje práve ja vyjde na povrch. Taktiež je dost možné, že svojim kamarátom povieš, že na obed budeš mať krvavý steak na rozmaríne, no v skutočnosti nemáš poriadne ani na vifonku z Tesca. Rád sa spoliehaš na ostatných a pravdepodobne si vo voľnom čase pozeráš alternatívne videoklipy.

Antigona

dielo: Antigona (26 - 33 bodov)

„Si ako Antigona“ je asi najlepší kompliment, ktorý v živote môžeš dostať. Predieraš sa davom sám, a ešte k tomu aj opačným smerom, ale tvoje rozhodnutie je cítiť až na kilometre. Si lojálny a slovo morálka je tvojím druhým menom. Žiadne výhovorky, či strach. Nie, nie. To nie si ty. Za svoje ideály sa skromne, no vytrvalo biješ.

Keď ti život strelí facku, síce nasadiš skrivený výraz, n o ďalej pokračuješ na púti k pravde. Predpokladáme, že máš usporiadaný život a na hodine fyziky vieš pravdepodobne všetky vzorce. Pri otázke „Akú hudbu počúvaš?“ len zagániš, odvrátiš pohľad a v duchu si pomyslíš „Ja počúvam podcasty.“

Rodion Romanovič Raskoľnikov

dielo: Zločin a trest (34 - 40 bodov)

Veľmi kontroverzný výsledok, ale nezúfaj, určite si minimálne vtipný. Zrejme si trošku morálne ambivalentný a rád sa pohrávaš s myšlienkami o ľudskej existencii, na čom v konečnom dôsledku nie je nič zlé, pokiaľ sa svoje ideológie nerozhodneš praktizovať podobne ako mladý Rodion. Často sa aj v spoločnosti nachádzaš vo svojom svete, slúchadlá na plnej hlasitosti a myšlienky mimo dosah—alebo možno až veľmi na dosah. Tvoj názor v tvojej hlave určite aspoň raz vyhral Nobelovu cenu a debaty NIKDY neprehrávaš (čo však neplatí pre debaty v tvojej hlave). V neposlednom rade, pravdepodobne miluješ underground rap...

Vaše obľúbené šéfredaktorské duo.

OROL SUČIANSKY

A smiling infant, a crawling child,
A crying teenager, an angry old guy.
Too easy of a first step,
Too long of a hard fall.

And it brings me to my knees,
Soul looking for a comfort's kiss.
At first it comes at an instant,
But it's cold, wet,
The lips freezing my cheeks sad.

It forces me into an armful hug,
Takes me by the hands and throws
On an old rug.
While laying I feel the mind falling,
After a minute the floor turns calm-
ing.

It's different, bit more sharp.
Skin bleeding from its cotton claws.

No longer sensing the time,
It's like water got stuck in my lungs.

Then I sit up and I gag,
Feeling the bubbles rush from my gut.
Then I breathe,
warm air resisting my mouth,
At first, but then it slips in right.

And the white wall is painted,
And I drown on the way colours ar-
en't separated.
All that has happened while laying on
the rug,
And I didn't even notice,
Too busy storming to see,
That on the surface I was the only
bug.

- Anonym

PRAYER

Religion, the reason for a prayer.
 The gentle act of clasping your hands
 together,
 Keeping them warm in the process.
 Whispering words,
 Meaningful for one but gibberish for
 another,
 In an attempt to connect and reach
 or simply to weep your heart out.

Such a vulnerability, I always
 thought. But I changed.

Despite not being a believer
 In a world beyond this one,
 I do pray - I pray in an attempt to
 reach.

obloha na strope

plastové hviezdy dávno zmizli
 na strop pozerám už len v myšlienk-
 ach
 snažím sa z neho vyčítať zajtrajšok
 no cítim len nechut' na perách
 dym na končekoch prstov
 hviezdy stále nosím po vreckách
 fluorescentné pripomienky minulosti
 namýšľam si že sú časť mňa.
 aj keď sú možno len na výsmech

- Karin Podobová, IV.A

I pray for our hands to gently hold
 each other,
 warming themselves up on cold days.
 I pray to whisper sweet nothings to
 your ear at the cinema,
 while others angrily complain about
 the noise.
 I pray to share the same kitchen with
 you again,
 listening to the radio and making
 your favourite coffee that was always
 too sweet - like you.
 I pray for the late night talks and
 the long hugs where you'd soak my
 shirt with your tears.

You showed me your vulnerability
 and I showed you mine.
 But you changed.

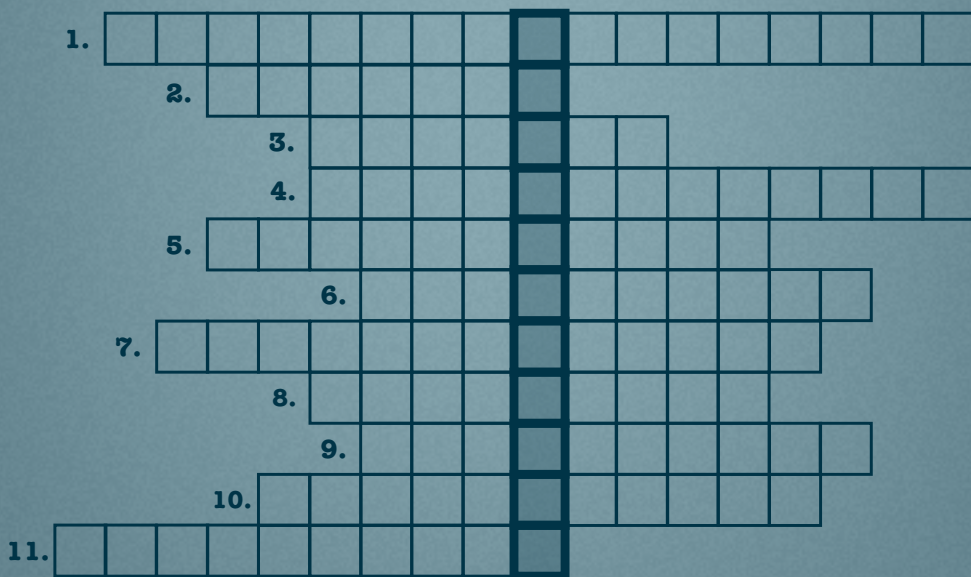
- Russ Emer

TAJNIČKA

Nápovedy:

1. Ako sa volá tohtoročná gbasácka tretiacka firma?
2. V ktorom anglickom meste vyrastal Mr Merchant?
3. Aký názov má gbasácky volejbalový tím, ktorý tento šk. rok vyhral vi-anočný volejbalový turnaj?
4. Čo si pripomíname 17. novembra okrem Nežnej revolúcie?
5. Ako sa volá súťaž pre študentov SŠ v písaní eseji, ktorú organizuje naša škola?
6. Kto je nakreslený na stene na 3. poschodí vedľa lyrics?
7. Ako sa volá gbasácka poobedná decembrová akcia plná rôznorodého programu?
8. Aký hovorový názov má učebňa 2.19?
9. Ako sa volal vedec, ktorý bol pozvaný na posledný Hodžafest?
10. Aké priezvisko má autor, ktorý napísal dielo Krvavé sonety?
11. Čo za miestnosť je 1.13?

100 GBASÁKOV SME SA OPÝTALI...

... a teraz sme našli 5 najlepších odpovedí na otázku:

Ktoré poschodie je tvoje najobľúbenejšie?

1. trojka
2. štvorka
3. dvojka
4. suterén
5. jednotka

Na ktorú školskú akciu sa vždy najviac tešíš?

1. Vianočný volejbal
2. Garden party
3. Hodžafest
4. Vianočná škola
5. Valentínsky ples

Koľko hodín spánku máš priemerne počas školských dní?

1. 5 hodín
2. 6 hodín
3. 7 hodín
4. 4 hodiny
5. 3 hodiny

